

O POSIBILĂ VERSIUNE A ARMONIEI COSMICE

«Eol»

Dr. G. Dumitresco se prezintă în versurile sale cu întrelepciunea unui autor clasic:

«moi, grain de sable,
cherchant la clé de l'insondable» (*Ode éolienne*)

dar declară cu patos romantic:

«j'ai adoré la vie, dont je me suis grisé» (*Trajectoire*)

Lucrările de pictură și de grafică expuse ilustrează aceeași gamă largă de preocupări, de la schita după natură la imaginea simbolistică, cu încârcătură poetică majoră, și pînă la compozitia nefigurativă cu calități decorative, pușind fi mărîță la dimensiuni monumentale.

Cele mai autentice realizări de pînă acum sănt fără îndoială cele obținute de artist privind înțuntrul propriului susținut și nu în afara, în jurul său. Dacă redînd chipurile și siluetele oamenilor, condeiul poate fi furat de atracții exterioare, facile, de grăția unei figuri de față sau de pitorescul unui costum exotic, în momentul în care scopul imaginii este transmiterea unui acord interior, imperativul poetic acționează cu rigoare și toate liniile și culorile se articulează într-o unitate coerentă, organică.

Așa este: «*Don Quichotte*» din pete de tus, 2 decembrie 1991; așa sănt mai cu seamă compozitiile colorate

«*L'hiver en filigrane*»

«*Première neige*»

«*Les goélands*» sau cele inspirate de piese muzicale ca de pildă «*Rhapsody in blue-red*»

Răspîndirea trăsăturilor expresive, a accentelor care captează atenția, pe întreaga suprafață a paginii, sugerează dilatarea viziunii artistului și mai departe, dincolo de marginile tabloului ca o posibilă versiune a armoniei cosmice.

Adina Nanu, 1992

Există oameni înzestrati, ca zeul Siva, cu mai multe perechi de brațe, cu înșușiri care le permit să trăiască paralel mai multe destine. E desigur o binecuvîntare de a putea intra în rezonanță cu armonia universală pe diferite căi dar și un blestem, timpul unic sporindu-si și mai aprig strînsarea.

E cazul Doctorului Georges Dumitrescu, medic, poet și artist plastic, care, strămutat de 23 ani în Elveția, își aduce traista plină, acasă, în actuala expoziție.

Om al condeiului, nu numai al pensulei sau stetoscopului, Dr. G. Dumitrescu își explică firesc deschiderea spre artă a medicului prin «participarea emoțională a omului în alb la angoașele și speranțele bolnavilor care îi modelează sensibilitatea». (Journal de Vallorbe, 18 octombrie 1991)

După o zi consacrată alinării suferințelor, autorul mărturisește că așteaptă seara nu pentru odihnă ci:

«...în noaptea ce s-asterne
să-mi satisfac nesațul...»
«în micul univers
s-adaug doar o strofă
o slovă sau un vers
în noaptea rece, sumbră,
fidelă și complice,
s-aduc un colț de soare
și să astern pe pînză
o linie, o umbră
și-o pată de culoare» (In noaptea ce s-asterne - 5.5.1991)

Expoziția de față este și un bilanț, la încheierea unui capitol însemnat din viața autorului, cel al exilului, al confruntării, cu alte medii, tradiții și orizonturi. În cei 23 ani petrecuți departe de țară, Dr. G. Dumitrescu a dobîndit un număr impresionant de premii, medalii, diplome și titluri în Elveția, Franța și Italia.

Simțindu-se însingurat, a întins o mână de ajutor celor asemenea lui, încurajînd multe talente să se exprime și oferindu-le prilejul de a participa la expozițiile anuale organizate de el în orașul Vallorbe.